୧୯-୯-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ପ୍ରକୃତ ପଣ୍ଡା ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ଯାତ୍ରା ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମ ଯାତ୍ରାରେ ମୁଖ୍ୟ ଧାରଣା ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା, ତେଣୁ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୁଅ ଏବଂ ପବିତ୍ର ହୁଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମଭଳି ମେସେଞ୍ଜର ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ଦେଶଦାତା ଅଥବା ପୈଗମ୍ବରଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନେ କେଉଁ କଥା ବ୍ୟତୀତ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରେ ଯୁକ୍ତିତର୍କ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ?

ଉ□ର:- ମେସେଞ୍ଜର ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଚିନ୍ତା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରେ କିଛିବି ଫାଇଦା ନାହିଁ । ତୁମକୁ କେବଳ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଆସ୍ତିକ ହେବେ । ଯେତେବେଳେ ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଯିବେ, ତେବେ ତାଙ୍କର ରଚନାକୁ ଜାଣିବା ସହଜ ହୋଇଯିବ ।

ଗୀତ:- ହମାରେ ତୀର୍ଥ ନ୍ୟାରେ ହେଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପ୍ରକୃତ ତୀର୍ଥବାସୀ ଅଟୁ । ବାବା ହିଁ ସତ୍ୟ ପଣ୍ଡା ଏବଂ ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ସତ୍ୟ ତୀର୍ଥକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ମିଥ୍ୟାଖଣ୍ଡ ଅଥବା ପତିତ ଖଣ୍ଡ । ଏବେ ସତ୍ୟଖଣ୍ଡ ଅଥବା ପବିତ୍ର ଖଣ୍ଡକୁ ଯିବୁ । ମନୁଷ୍ୟ ଯାତ୍ରା କରିଥାନ୍ତି ନା । କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଯାତ୍ରାକୁ ଯେତେବେଳେ ହେଲେ ଯାଇପାରିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯାତ୍ରା, ସ୍ୱୟଂ ସତ୍ୟପଣ୍ଡା ବାବା ଆସିଲେ ହିଁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେ କଳ୍ପ- କଳ୍ପ ସଙ୍ଗମରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଥଣ୍ଡା, ଗରମର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ନା ଏଠାକୁ ସେଠାକୁ ଯିବାର କଥା ଅଛି । ଏହା ସ୍ମୃତିର ଯାତ୍ରା ଅଟେ । ସେହି ଯାତ୍ରାକୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥାନ୍ତି । ନିଷ୍ପାପର ଯାତ୍ରୀ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ରହିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଯାତ୍ରା କରୁଛ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟ । ସତ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ କିଏ ଅଟନ୍ତି ? ଯିଏ କେବେହେଲେ ବିକାରର ଅଧିନ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଅଟ । ମନରେ ସଂଙ୍କଳ୍ପ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ, ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ବିକାରର କଥା । କେହି ଯଦି ପଚାରୁଛନ୍ତି ତୁମ ପାଖରେ ନିର୍ବିକାରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ କେତେ ଜଣ ଅଛନ୍ତି ? କୁହ ଏକଥା ପଚାରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହି କଥାରେ କ'ଣ ତୁମର ପେଟ ପୂରିବ । ତୁମେ ଯାତ୍ରୀ ହୁଅ, ଯାତ୍ରୀ କେତେ ଜଣ ଅଛନ୍ତି ଏକଥା ପଚାରିବାରେ କୌଣସି ଫାଇଦା ନାହିଁ । ସତ୍ୟ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ବ୍ରାହ୍ମଣ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ଆଜି ଅସଲି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଛନ୍ତି, କାଲି ନକଲି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଲେ ସେବ୍ରାହ୍ମଣ ନୁହଁନ୍ତି । ଯେଉଁ ଶୁଦ୍ର ଥିଲେ ପୁଣି ସେହି ହୋଇଗଲେ । ଆଜି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କାଲି ବିକାରର ଅଧିନ ହୋଇ ଅସୁର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି କଥାସବୁ କେତେ ବସି ବୁଝାଉଥିବି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ପେଟ ଭରିବ ନାହିଁ ଅଥବା ମୁଖ ମିଠା ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ରଚନାର ଆଦି- ମଧ୍ୟ- ଅନ୍ତକୁ ଜାଣୁଛୁ । ବାକି ଆଉ କୌଣସି କଥାରେ କିଛି ନାହିଁ । କୁହ, ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଶିଖାଯାଉଛି ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା । ଯିଏ ଆଜି ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୁହଁନ୍ତି । ଏହି ହିସାବ କେତେ ବସି ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଥିବି । ଏପରି ବହୁତ ମାୟାର ତୋଫାନରେ ପଡ଼ି ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳା ତିଆରି ହେଉନାହିଁ । ଆମେ ତ ପୈଗମ୍ବର ଅଥବା ମେସେଞ୍ଜରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ମନରେ ଏହି ଚିନ୍ତା ରଖ । ବାକି ଲୋକମାନେ ତ ବହୁତ ବହୁତ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବେ । କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥାରେ ଫାଇଦା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଏହି କଥା ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଯେ ନାସ୍ତିକରୁ ଆସ୍ତିକ, ଅନାଥରୁ ସନାଥ କିପରି ହେବ, ଯାହାକି ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପ□ ପାଇପାରିବ— ଏହି କଥା ପଚାର, ବାକି ତ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି । ବିକାର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବହୁତ ଫେଲ ହେଉଛନ୍ତି । ଯଦି ବହୁତ ଦିନ ପରେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ତେବେ ସେକଥା ନ

କହିଲେ ଭଲ, କାହାର ମଦ ପିଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ଥିଲେ, ତୀର୍ଥକୁ ଗଲେ, ମଦ ଅଥବା ବିଡ଼ିର ଅଭ୍ୟାସ ଯାହାର ଥିବ ସେସବୁ ସେବନ ବିନା ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଲୁଚାଇ ପିଇଥା'ନ୍ତି । କ'ଣ କରିପାରିବେ । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ସତ୍ୟ କହୁନାହାଁନ୍ତି, ଲୁଚାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ।

ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି ଯେ କିପରି ଚତୁରତାର ସହ ଜବାବ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଏକ ବାବାଙ୍କର ହିଁ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଆସ୍ତିକ ହେବେ । ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା ହିଁ ନିରର୍ଥକ ଅଟେ । ଏପରି ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି, ଯିଏ କିଛି ବି ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, ଫାଇଦା କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ପତ୍ର ଲେଖୁଛନ୍ତି ହଜାରେ ଦୁଇହଜାର ଆସି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ବୁଝିଗଲେ କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ- ଦୁଇଜଣ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଅମୁକ- ଅମୁକ ବଡ଼ ଲୋକମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି, ବାବା ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି ଯେ, ସେମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ପରିଚୟ ମିଳିବା ଦରକାର ତହା ମିଳିନାହିଁ । ପୂରା ପରିଚୟ ମିଳିଲେ, ବୁଝିଯିବେ ଇଏ ତ ଠିକ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ସେ ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଯିଏ ପବିତ୍ର ରହୁନାହାଁନ୍ତି, ସିଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୁହଁନ୍ତି, ଶୁଦ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମି ଅଟେ । ବୃକ୍ଷ ବଢିଲେ ତୋଫାନ ମଧ୍ୟ ଆସିବ । ବହୁତ ପତ୍ର ଝଡ଼ିବ । କିଏ ବସି ଗଣନା କରିବ ଯେ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରାହ୍ମଣ କିଏ ? ଯିଏ କେବେ ବି ଶୂଦ୍ର ହେଉନାହାଁନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟନ୍ତି । ଟିକିଏ ହେଲେ କୁଦୃଷ୍ଟି ନଯାଉ, ଅନ୍ତ ସମୟରେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ମନରେ ମଧ୍ୟ ନ ଆସୁ, ଏହି ଅବସ୍ଥା ଅନ୍ତ ସମୟରେ ହେବ । ବ□ମାନ ତ ଜଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏପରି ଅବସ୍ଥା ନାହିଁ । ବ□ମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧି ଏକରସ ରହୁ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଦୃଷ୍ଟିର କଥା । ଆମେ ଆତ୍ମା, ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଅଭିନୟ କରୁଛୁ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ପକ୍କା ହେବା ଦରକାର । ରାବଣରାଜ୍ୟ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିବ । ଶେଷବେଳକୁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ଆଗକୁଗଲେ ତୁମର ଅନୁଭବ ହେବ, ସବୁ ବୁଝିଯିବ । ଏବେ ତ ବୃକ୍ଷ ବହୁତ ଛୋଟ ଅଛି, ତୋଫାନ ଆସୁଛି, ପତ୍ର ଝଡ଼ିଯାଉଛି । ଦୁର୍ବଳପିଲାମାନେ ଝାଉଁଳି ପଡୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ପଚାରନ୍ତୁ— ମୋର ଅବସ୍ଥା କେତେ ଦୂର ଠିକ ଅଛି ? ବାକି ଯେଉଁ ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛନ୍ତି ସେସବୁ କଥାରେ ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ ନାହିଁ । କୁହ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଛୁ । ସେହି ବେହଦ ବାବା ଆସି ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି ଅଥବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ କେବଳ ସୁଖ ହିଁ ରହିବ । ମନୁଷ୍ୟ ରହୁଥିବା ସ୍ଥାନକୁ ହିଁ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରେ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଛନ୍ତି ନା । ଏକଥା କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମା କିପରି ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ କୌଣସି ନୂଆଙ୍କୁ ବୁଝାଅ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ତ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ— ଅବିନାଶୀ ବାବା ଅସରନ୍ତି ସମ୍ପ□ ଦେଉଛନ୍ତି । ଭାରତ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । କଳିଯୁଗ ପରେ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ବି.କେ ମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ, ଅନ୍ୟ କେହି ବି ଏକଥା ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ନୂଆ ରଚନା । ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି— ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରାକର । କୌଣସି କଷ୍ଟ କଥା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି, ବିକର୍ମ କରାଇ ଦେଉଛି । ଅଧାକଳ୍ପରୁ ବିକର୍ମ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ପଡିଯାଇଛି । ଏହି ସବୁ ଆସୁରୀ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି— ସମସ୍ତେ ପରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ବ୍ରାହ୍ମଣ କେବେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁକରୁ ହାରିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନରେ କୌଣସି ଫାଇଦା ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଆମକୁ ଶିବବାବା କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ଆଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ସେହି ଲଢେଇ ଅଟେ । ପିତା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଗୀତାରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଭୁଲ୍‌ରୁ ଠିକ୍ ତ ବାବା ହିଁ କରାଉଛନ୍ତି,ସେଥିପାଇଁ ତ ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବ□ମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣୁଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୈବୀ ରାଜବଂଶ ହେବ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଆସୁରୀ ରାଜବଂଶ ରହିବ ।

ସଙ୍ଗମଯୁଗକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋ□ମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ । ସେପଟେ ଦେବତା, ଏପଟେ ଅସୁର । ବାକୀ ସେମାନଙ୍କର ଲଢେଇ ହେଉନାହିଁ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ହିଁ ବିକାର ସହିତ ଲଢେଇ ହେଉଛି । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଲଢେଇ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି କାମ ବିକାର, ଏହା ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ଜଗତ୍‌ଜିତ୍ ହେବ । ଏହି ବିଷ ନିମନ୍ତେ ହିଁ ଅବଳାମାନେ ମାଡ଼ ଖାଉଛନ୍ତି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବିଘ୍ନ ପଡୁଛି । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ପବିତ୍ରତା । ପରୁଷାର୍ଥ କରି କରି, ତୋଫାନ ଆସି ଆସି ଅନ୍ତିମରେ ତୁମର ବିଜୟ ହୋଇଯିବ । ମାୟା ଥକିଯିବ । କୁସ୍ତିରେ ଯେଉଁମାନେ ପହିଲମାନ୍ ଥାନ୍ତି ସେମାନେ ତୁରନ୍ତ ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଧନ୍ଦା ହିଁ ହେଉଛି ଭଲ ଭାବରେ ଲଢି ବିଜୟପ୍ରାପ୍ତ କରିବା । ପହିଲମାନଙ୍କର ବହୁତ ନାମାଚାର ହୋଇଥାଏ,ପୁରସ୍କାର ମିଳିଥାଏ । ଏହା ତ ତୁମର ଗୁପ୍ତ ଲଢାଇ ଅଟେ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପବିତ୍ର ଥିଲୁ । ଏବେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛୁ, ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେବୁ । ଏହି ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ, ତୁମକୁ ସେସବୁ କଥାରେ ଅଧିକ ମୁଣ୍ଡ ଖେଳାଇବାର ନାହିଁ । ତୁମର ତ ଆତ୍ମିକ ଧନ୍ଦା ଅଟେ । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାବା ଜ୍ଞାନ ଭରିଥିଲେ, ତାପରେ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କଲୁ, ଜ୍ଞାନ ହଜିଗଲା । ଏବେ ପୁଣି ବାବା ଆମ ଆତ୍ମାରେ ଜ୍ଞାନ ଭରୁଛନ୍ତି । ବାକି ତୁମେମାନେ ଏହି ନିଶାରେ ରହି, କୁହ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ— ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ତୁମର ଏହା ରୁହାନୀ ଧନ୍ଦା ଅଟେ । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣ । ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସେ କୌଣସି ପୁସ୍ତକ ଶୁଣାଉନାହାଁନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଦର୍ଶନ ତତ୍ୱରେ ଡିଗ୍ରୀ ହାସଲ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ବହିପତ୍ର ପଢୁଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ତ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି- ମଧ୍ୟ- ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ସେ କ'ଣ କିଛି ବହି ପଢିଛନ୍ତି କି ? ସେ ତ ସବୁ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦିକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବାର କ□ବ୍ୟ ମୋର ରହିଛି । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ପ୍ରଭେଦ ଆଉ କେହି ବତାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ଜ୍ଞାନର ପାଠପଢା । ଭକ୍ତିକୁ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଏକ ହିଁ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ବିଶ୍ୱ ଇତିହାସର ପୁନରାବୃ□ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପରେ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ପୁନର୍ବାର ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ସମସ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱ ଏହା ଉପରେ ରହିଛି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ନାମୀଗ୍ରାମୀ ସନ୍ତାନମାନେ ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ବହୁତ ଦୁର୍ବଳ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ନାମୀଗ୍ରାମୀ ନୁହଁନ୍ତି, ବନ୍ଧନଯୁକ୍ତ, ଗରୀବ ସେମାନେ ଅଧିକ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ମନକୁ ପଚାରନ୍ତୁ— ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ମନେ ପକାଉଛି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଯେତେ ସମ୍ଭବ ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଭିତରେ ଭିତରେ ବହୁତ ହର୍ଷିତ ରୁହ । ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଥିଲ, ପୁଣି ଶରୀର ଧାରଣ କରି ପାର୍ଟ କରି କରି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ପୁଣି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୁଣି ସେହି ଦୈବୀ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଦୈବୀ ଧର୍ମର ଅଟ ନା । ତୁମେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇଛ । ସମସ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉନାହାଁନ୍ତି । ପଛରେ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । ନହେଲେ ତ ତୁରନ୍ତ ସମସ୍ତେ ଆସିଯିବେ । ଅମୃତବେଳାରୁ ଉଠି ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କଲେ ବୁଝିପାରିବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଶିବବାବା ତ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ତ କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଯାହା କିଛି ଶୁଣାଉଛି, ଏପରି ଭାବ ଯେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବଭଳି ଯାହା ବୁଝାଇଥିଲି ତାହା ବୁଝାଉଛି । ମନ୍ଥନ ତୁମେ କରୁଛ । ତୁମକୁ ହିଁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ଜ୍ଞାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ମନ୍ଥନ କରୁଛନ୍ତି । ବି.କେ ମାନଙ୍କୁ ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ, ଶିବବାବାଙ୍କୁ ନୁହେଁ । ମୂଳକଥା ହେଲା କାହା ସହିତ ଅଧିକ କଥା ହୁଅ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ର ବାଦୀ ମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ବାଦ ବିବାଦ କରିଥା'ନ୍ତି, ତୁମକୁ କାହା ସହ ବାଦ- ବିବାଦ କରିବାର ନାହିଁ । ତୁମକୁ କେବଳ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାର ଅଛି । ପ୍ରଥମେ କେବଳ ମୁଖ୍ୟ ଗୋଟିଏ କଥା ଉପରେ ବୁଝାଅ

ଏବଂ ଲେଖାଅ । ପ୍ରଥମେ ଏହି ପାଠପଢାଅ ଯେ ଏଠାରେ କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତାହା ଲେଖ । ଏହି କଥା ତୁମେ ପଛକୁ ରଖୁଥିବାରୁ ସଂଶୟ ଆସୁଛି । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ନଥିବା କାରଣରୁ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ ଠିକ୍ କଥା ବୋଲି କହିଦିଅନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ମୁଖ୍ୟ କଥା ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କୁ ବୁଝ ପୁଣି ରଚନାର ରହସ୍ୟ ବୁଝିବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ଗୀତାର ଭଗବାନ କିଏ ? ଏଥିରେ ହିଁ ତୁମର ବିଜୟ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ କେଉଁ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା ? ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ କିଏ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନୂଆ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତୁମକୁ ବାବା ଏବଂ ରଚନାର ପରିଚୟ ମିଳୁଛି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଅଲଫ୍ ଉପରେ ପକ୍କା କରାଇଲା ପରେ ବାଦଶାହୀ ତ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପ□ ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଲ ତ ସମ୍ପ□ର ହକଦାର ହେଲ । ପିଲା ଜନ୍ମ ହୋଇ ମା ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ବାସ୍ ସବୁ କିଛି ପକ୍କା ହୋଇଯାଏ । ମାତା ପିତାଙ୍କ ବିନା ପିଲା ଅନ୍ୟ କାହା ପାଖକୁ ଯାଇନଥାଏ, କାହିଁକି ନା ମା'ଠାରୁ କ୍ଷୀର ଖାଇବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର କ୍ଷୀର ମିଳୁଛି । ମାତା ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଏହା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା, ତୁରନ୍ତ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ପବିତ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, କେବେ ବି ଶୁଦ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ହେବାର ବିଚାର ମନ୍ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ନ ଆସୁ, ଟିକିଏ ବି କୁଦୃଷ୍ଟି ନ ଯାଉ, ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଏହିଭଳି କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବାବା ଯାହାସବୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେଗୁଡିକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବିକର୍ମ କରିବାର ଯେଉଁ ଆସୁରୀ ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି, ତାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି କରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ରତାର ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରବୃ□ରେ ରହି ପର-ବୃ□ରେ ରହୁଥିବା ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ ହୁଅ ।

ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ ହେବାର ସହଜ ଆଧାର ହେଲା— ପ୍ରବୃ□ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାର ଭିତରେ ରହି ମଧ୍ୟ ପର-ବୃ□ରେ ରହିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ସ୍ୱରୂପରେ ସ୍ଥିତ ହେବା । ଯିଏ ଆତ୍ମିକ ସ୍ୱରୂପରେ ସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ ସେ ସର୍ବଦା ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ନ୍ୟାରା ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ପ୍ୟାରା ହୋଇଯାଏ । ତାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ଖେଳ ଭଳି ଅନୁଭବ ହୁଏ, କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଭଳି ଲାଗେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରବୃ□ରେ ରହି ଆତ୍ମିକ ରୂପରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି ଖେଳ ଭଳି ସହଜ ଅନୁଭବ ହେବ । ବନ୍ଧନ ଭଳି ଅନୁଭବ ହେବ ନାହିଁ । କେବଳ ସ୍ନେହ ଏବଂ ସହଯୋଗ ସାଥୀରେ ଶକ୍ତିକୁ ଯୋଡିଦିଅ ତେବେ ହାଇଜମ୍ପ ଅର୍ଥାତ୍ ଲମ୍ଫ ଦେଇ ଆଗକୁ ବଢି ଚାଲିଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବୁଦ୍ଧିର ସୂକ୍ଷ୍ମତା ଅଥବା ଆତ୍ମାର ହାଲୁକା ପଣିଆ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ।